

FALUSI MÁRTON

Harlekin

van-e különbség kocsmai és kórházi várakozók között? tőlük függetlenül, rajtuk nem múló szempontok döntenek, s aki meglátja őket, nem gondolná, miről, az én gyerekeket várod állítólag, kinek posztolsz képeket, te büdös kurva! óbégat asztalszomszédom, én még csak kibírnám, de hát ez a test! így szabadkozik betegfelvételi pultnál a tüdővésztes nyomorék, mind ott folytathatják, ahol szálaikat tüzetesen elvarrták a körülmények, felszívódó sebészeti fonalakat használnak a parkák zsebéhez, ha birják cérnával, a Párkák: szövik kusza mendemondáikat, tenyerükből eszeget a Harminckettesek terére kivert zsebmetszőfog, túljár eszükön, nyolckereket old, aki a női klozetban elvett hétszáz forintot, az egészséggel fogyassza el helyettem is a pofa sört! rakd be Jimmytől a Bukott diákot! szelíd húrokat penget drogjavégetlen cigányprimás, majd elhasal, elindítok egy Szécsi Pál lejátszási listát, a net kompromisszumkészzen kezel életbevágó menüsört, hamarosan jelenésem lesz a sürgősségi osztály folyosóján, hidegfrontban lepotyognak öregjeink, pozitív testképet sugall az MR, ne fészkelődjön fél óráig, az istenért! lefénymásoljuk, több példányt elmismásolhat magából, emlékebe is elteheti máját: éles fénytörésbe helyezi a kontrasztanyag, illik-e az ügyeletes szoba ágyán összebújnunk? fehér köpeny suhog, fehér lepedő, nedvszívó álom, van-e különbség színészek és holtak álarca között? félreismerhetetlenül lépnek színre föl, színről le, színről színre bukdácsolok, ez nem egy modern dialóg, húzza ki háromnegyedét, tudja, mit, húzza ki magát! vidéki társulat vagyunk, közönségünk nem fogja fel, amit szánkba ad, csak amit szánkba rág, mit nem ért ezen? idejét jobban ossza be, a forgatókönyv szerint tíz perce maradt, hogy csokrait lefekvéshez csitítgassa! fehér krizantémravatal vastag földnyelven nyúlik el, dagály mossa, koszorúnként dobja platóra gyászhuszár, gesztenyével stukák mérnek ránk végső gépfegyvercsapást, innét nem messze váltja meg sírhelyemet, ki rám se pök, telik-múlik a megváltás, várom, hogy újraváltsanak, semmibe vesz a mindenség, húzzon el talpalávalót, mézesmadzagot orromnál fogva, csak pár száz méterig vezethet, aztán lepkefing kísér, ő elvonatkozik, ahogy a több évtizedes munkásság sem több pár heveny órácskánál, az egyperces néma felállás fészengő másodpercébe sem talál zakógomb, hát még a halál